

Published on www.bilvavi.net

דרשות 113 מעמד קידוש השם נורא הוד קשה עלי פרדתכם תשעז > [Home](#)

דרשות 113 מעמד קידוש השם נורא הוד קשה עלי פרדתכם תשעז

בס"ד

ב' מנחם אב תשע"ז

קשה עלי פרידתכם. המלמד את בן חבירו תורה כאילו ילדו. הבית הזה - בימים האלה שנחרב בהם בית ראשון ונחרב בהם בית שני ואין לנו בדור דידן אלא מקדש מעט - כפי הנראה בדור דידן המקום כאן עם כל נפש של כל יחיד ויחיד, הוא מהקרובים יותר לצורה, לאור, לגילוי שכינה שהתגלה בבית המקדש. זה המקום ששמו יתברך שורה בו. זה המקום שנוכח פני ה' הוא היניקה הבסיסית של החיים. זה המקום שתורתו יתברך נלמדת ברציפות, בחיבור, בהשתוקקות. הוא הודה, הוא זיוה, הוא הדרה. זה המקום שנתקיים בו מקל נועם נעימים זה לזה, חברותם נעימה. מקום שלפי ערך הדור אפשר לומר שאם יש זכר מסוים לתלמוד תורה של קעלם זה היה כאן. אבל בית ראשון נחרב ובית שני נחרב, וכל שלא נבנה בימיו כאילו נחרב בימיו. קבלנו את הפקדון הזה מהבורא עולם, ואת המפתחות אנחנו מחזירים אליו. גלוי וידוע לפניו יתברך שמו, המקום הזה לא נבנה לכבודו של איש, הוא נבנה לכבודו יתברך שמו וגילוי שכינתו בעולם, ולגילוי השכינה אצל כל יחיד ויחיד שעמל כאן. בטהרה ובקדושה!!! שרוח זר לא תחדור פנימה, שהקירבה למתן תורה תהיה באתגליא, וכל מי שהרי יושב כאן יודע וככל שבעל הרגש יותר אז גם מרגיש, שעל הבית מדרש שמו יתברך שורה, והקדושה מורגשת בחוש למי שהלב לא אטום לגמרי.

זכינו במשך השנים האחרונות בצירוף של כל מי שסייע, הן בעל הממון שסייע במשך כל החמש שנים, ויש הכרת הטוב אמיתית לכל חלקו שהוא נתן, והן כל אלו שישבו כאן וסייעו במשך כל השנים, מראשית המקום ועד השתא היום הזה, בלי לפורטם כל אחד בשמו. אבל יתר על כן, כל אחד מהאברכים היקרים היה כאן אבן שבנה את המקום, יש כאן את הכח של הכלל ויש כאן את הכח של הפרט.

הקשר מול האברכים היה הן מצד הנהגת הכלל והן מצד כל יחיד ויחיד בגשמיות וברוחניות עד להוביל לתכלית החיים כולם.

הסייף והספר ירדו כרוכין זה בזה לעולם. כשלא זכינו אז מעבר לעיסוק כאן של הלימוד תורה, היה כרוך בזה ניהול של מקומות אחרים, שהנשמה אמרה שרצון הבורא: עד כאן! עשרה נסיונות נתנסה אברהם אבינו והעשירי שבהם לפי חלק גדול משיטות הראשונים, הוא נסיון העקידה.

"קח נא את בנך את יחידיך אשר אהבת והעלהו לעולה". מלמד בן חבירו תורה כאילו ילדו. ואנחנו מקיימים כאן יחד בזה היום, לעקוד את כל העמל, את כל היגיעה, את כל ה"תוכו רצוף אהבה", פנים וחוץ, את כל הלשמה שהיה מונח כאן! את כל זה אנחנו עוקדים יחד בשמחה! לפניו יתברך שמו, כי זה רצונו.

מהמבט השפל רואים שפגעה מידת הדין, אבל יצחק הוא מידת הדין ועליו נאמר "קח נא את בנך את יחידיך אשר אהבת והעלהו לעולה". "והעלהו לעולה!" אם מסתכלים במבט של גוף שפל אז רואים רק מידת הדין שפגעה בנו, אבל כשמביטים במבט של נשמה שזה הגילוי שקיים כאן, אז רואים את הסולם שנתעלה במשך החמש שנים, עד שהקב"ה הביא אותנו אל המקום העליון של "קח נא את בנך את יחידיך אשר אהבת והעלהו לעולה", וכשם שהיה שמחה בזמן ההקמה, כך יש עכשיו שמחה אמיתית לפניו יתברך שמו. מחד במסתרים תבכה נפשי מפני גוה, מפני גאותם של ישראל שהושפלה, אבל מאידך יש לפניו יתברך שמו שמחה אמיתית כמו שמובא שאמר ר' אלחנן לפני התלמידים והשומעים בשעת עקידתם, שצריך למסור

